

ΓΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΕΤΟΣ 12ον (4ον) ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1922	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΔΡ. ΜΑΝΙΑΤΗΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ 544 (187) ΤΟ ΦΥΛ. ΛΕΠ. 50.—ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 11
---	--	--

ΔΙΣ ΝΤΙΝΑ ΠΑΤΣΟΥ ('Αγ. Πιντελ'ή.)

ΤΑ ΣΥΝΘΕΣΑ-ΣΥΝΘΗ

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

(Καρίζεται στον αγαπητό φίλο Σπυριδώνη Αιγίδα)
(Η σκηνή στην αίθουσα του κ. Αστυνόμου. Παρόντες, το επ' αυτοφώφ συλληφθέν ζεύγος, οι γονείς της νέας, οι γονείς του νέου, τρεις χωροφύλακες και ένας καπός).

Ο Αστυνόμος (σ' βαρό προς τους γονείς). — Καί τώρα τί θέλετε να γίνει;

Η μητέρα του γαμπρού ή όποια δέ θέλει τη νύφη. — Είπε αδύνατο κ. Αστυνόμο. να κάμω έγω νύφη μου ένα κορίτσι του δρόμου, άνήθικο, έλκει ό...

Η μητέρα της νύφης που δέ θέλει τον γαμπρό. — Ακούς εκεί τον πρόστυχο νά μου ξελογιάσει τό κορίτσι μου που δέν είξερε νά καμει ένα βήμα έξω από την πόρτα του σπιτιού!!! Αύτόν νά κάμω έγω γαμπρό;..... Ο Θεός νά μέ φυλάξη.....

Ο πατέρας του γαμπρού που θέλει τη νύφη, στη γυναίκα του. — Ελα βρε γυναίκα... ό,τι έγινε, έγινε... Παιδιά είναι, παροσσοθήκανε μισθός... Σάμπως μαζί τους θά ζήσουμε; Έλα μη κάνεις ιστορίες...

Ο πατέρας της νύφης που θέλει τον γαμπρό, στη γυναίκα του. — Μη παραφέρεσαι, καυλιενή γυναίκα. Ένα πράμα που έγινε, δέν άπογίνεται. Άδικα πηγαίνουν μοναχά τά λόγια που λές Αύτά έχει ή νεότης!!!

Ο Αστυνόμος (καθ' εαυτόν). — Φαίνεται πως θά σάξη ή δουλειά μόνη της... (στους γονείς). Ακούστε νά σάς πώ. Τό έγκλημα έγινε. Ο νόμος τό τιμωρεί άμείλιτα Λοιπόν. Η θά συγκατατεθήτε νά παρούθετε ή θά πιά ή γαμπρός άδικα—γιατί αύτός τό θέλει τό κορίτσι—πέντε χρόνια φυλακή. Σκεφθήτε και κανέτε...

Ο πατέρας του γαμπρού στη μητέρα της νύφης. — Ελα, κυρά Σταύρα, δός τό ευχή σου νά τελειώσω. Φαίνει καλή θέλησι νά-χουμε... όλα διορθώνονται!!!

Ο πατέρας της νύφης στη μητέρα του γαμπρού. — Άκου, κυρίο Έλένη μου. Τό κορίτσι μου δέν είνε ότως τό νομίζεις. Όχι πως θά σ'ό πανεθώ έγω, μά τό ξέρει όλη ή γειτο-νιά. Εξ άλλου, μιά που άγαπιώνται τά παι-διά, δέν είνε άδικία νά τά τυραννούμε; Πα-ράβλεψε λοιπόν και δός τήν ευχή σου, νά πάν σ'ό καλό...

Η δύό πεθερές λυσσοούν, αφορίζουν, αλλά δέν έννοούν νά συγκατατεθούν. Έπί τέλους έπε βρίνει ό γαμπρός, άποτεινόμενος στη μητέρα του.

— Μη χάνεις άδικά τά λόγια σου μητέρα. Αύτήν θά πάρω και άς χαλάση ό κόσμος. Καί τήν ευχή σου νά μη μου δώσης, θά τήν πάρω...

Και ή νύφη στη μητέρα της. — Γιατί συλίζε-σαι καλό μητέρα. Δέν μ' αγαπās καθόλου; Μήπως έγω δέν σ'αγαπάω ως τώρα ό,τι θέ-λησες; Κάμε λοιπόν και σ' αυτό που θέλω έγω και δός μου τήν ευχή σου. Άφού τόν

Διαβάστε όλοι στην 4ην σελίδα τά 15 ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ διά μέσου των οποίων παλεύει ή ιστορία ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ & ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Επίσης στην 3ην σελίδα τήν
ΚΟΥΦΙΑ ΒΕΛΟΝΑ

ή καταπληκτικώτερη Ιστορία του Άρ Λουπέν

άγαπώ και δέν αποχω νά ζήσω χωρίς αύτόν! Ένώπιον των άπειλών του γαμπρού και των θερμών παρακλήσεων της νύφης οι μο-λιβδικοί καρδιαί των δύο πεθερών ήρχισαν νά μαλακώνουν. Έγερσε από όλίγας ακόμη τυπικής διαμνηστείας, άρχισαν νά τρέχουν τά πρώτα δάκρυα της συγγνώμης από τά μά-τια των και μετά πέντε λεπτά έκάλειτο ό παρακαθήενος ίσοϋς νά κάμει τό χρέος του... Τρεις μπουτίλιες κονιάκ συνεπλήρωσαν τό μυστήριον και ύστ' όλίγον ή συνοδεία έβγαλινεν έν πομπή και παρατάξι από τό τμήμα, υπό τας εύχάς του κ. Αστυνόμου.

Νί σάς ζήσουν... Στενοχωμένοι!!!... Αί σιαγόνες των δύο γονιών έκινήθησαν αύτον τήν φηράν έπιχαρίτως. —Εύχριστούμε κ. Αστυνόμο, και σ'ό δι-κά σου... Αθήναι 2 10 22 Θεμ. Τσακίρίδης

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΦΑΡΤΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΙ' Ο ΒΑΘΜΟΣ

Η Τίτλια περιμένει τόν αγαπημένο της έξω απ' τή στρατιά. Τίτλια. — Τί κ' και άνθρωποι που είνε όλοι τους σ'ό στρατό. Τόση ώρα περιμένω κι' άκόμα νά έλθη.

Δαγκώνει τό χέλι της. Αί ονιες σηροίξαι τό βλεμ-ματόν της. Άναφανεί: — Αί... ό,τι τό καταλ' βρίζω απ' τό βί-διματόν μου. Τί ώραίς που είνε μέ τό στρα-τιωτικά.

Ο ύποτιθέμενος αγαπημένος πλησιάζει. Τίτλια. — Γιατί άργησες; Αύτός. — ...

Τίτλια. — Συγγνώμη! Έκπαι λάθος. Μή-πως γ' ωρίστηκε σάς παρακαλώ τόν στρατιώ-την Νικολάκη;

Αύτός. — Πόν; Αί Τό Νικολάκη. Εξω. Μου φαίνεται ότι είνε στή βούσι.

Τίτλια. Στη βούσι; Αύτός. — Ναί, πέναι τά πόδια του.

Τίτλια. — Τα πόδια του! Τί αίσχος! Αύτός ήτανε τόσο καθαρός.

Αύτός. — Νά ήξερες κοπέλα μου τί λέρα είνε. Κάθε μέρα τσακίζει παντόμορφες.

Τίτλια. — Τσακίζει παντόμορφες; Αύτός. — Άς είνε. Έσύ δέν ξέρεις τή στρα-τιωτική διάλεκτο.

Αύτός φεύγει και νελάν. Αύτή τρέχει σ'ό στρατόντα ένήσυχη Σέ λίγα λεπτά:

Τίτλια. Νικολάκη μου! χρυσό μου! τί κάνεις;

Νικολάκης. — Συγγνώμη! Καθαρίζω τά πό-δια μου. Περιμένα με σ' αύτή τή γωνία. Άμα σ' έρωτήσει κανένας, πές του πως εί-σαι γνωστή του κυρίου λοχαγού.

Αύτή πηγαίνει και περιμένει στη γωνία στενοχωρημένη Σέ λίγο έρχεται ό Νικολάκης. Νικολάκης. — Άγάπη μου, πώ έδώ;

Τίτλια. — Τολμά; και μ' έρωτά; πώ έδώ; Νικολάκης (τρομαγμένος). — Φύγε, έρχεται ό δεκανέας.

Δεκανέας. — Στρατιώτη, γέμισέ μου τό πα-γούρι.

Ο Νικολάκης έκτελει τή διαταγή. Ο Δε-κανέας πλησιάζει τήν Τίτλια. Δεκανέας. — Κορίτσι μου, πως ξετίσες μ' αυτό τό φαντάρο, που άς έχει κατακλίσαι όλες τις καραβάνες; Δέ σκετιζόσονται τουλά-χιστον μέ κανένα δεκανέα σάν και μένα;

Σοίβει τό μουστάκι του και τήν πιάνει απ' τή μέση.

Τίτλια (φονιάζει). — Α, ά, ά Έρχεται ένας λοχίας. Ο δεκανέας τό κό-βει λάσπη.

Λοχίας. — Τί σου έκανε αύτός ό λοχαγός, κοπέλα μου;

Τίτλια. — Μού έσφιξε τή μέση

Λοχίας. — Τόν παληάνθρωπο! Ξέρεις τί γυ-ναϊκάς που είνε; Ένώ έγω είμαι άνθρωπος που έκτιώ τις γυναίκες.

ΔΙΣ ΕΛΕΝΗ ΒΟΥΓΙΟΥΦΑΛΗ (Σερρών)

Τίτλια. — Α, κύρ, λοχία, πέστε μου που είνε ό Νικολάκης;

Λοχίας. — Αί αύτός ό βρωμιάρης! Τόν έ-βιλα μέσα γιατί μαζευει όλο τό λόγο και τους διηγείται πως περνάει κάθε βράδυ μέ τήν έρωμένη του. Και ξέρεις, αύτά σ'ό στρα-τό άπαγ ρεύονται, γιατί... Έν τώ μεταξύ ό λοχίας βγάξει απ' τήν τσέπη του τό πορτοφόλι.

Λοχίας. — Τί λές; Της δάχνει τό πορτοφόλι.

Τίτλια. — Παληάνθρωπε!

Ακούγεται μιά φωνή: Λοχαγός. — Λοχία!

Ο λοχίας γί-εται άφαντος. Λοχαγός. Τί θέλεις, δεσποινίς;

Τίτλια. — Το Νικολάκη.

Λοχαγός. — Περάστε σ'ό γραφείο. Αί φω-βώσαστε. Οι έρωματικοί είνε πολύ εύγενείς.

Τίτλια. — Το βλέπω.

Ακολουθεί τό λοχαγό και εισέρχεται σ'ό γραφείο.

Λοχαγός. — Καθήστε δεσποινίς και πέστε μου, πως σάς φαίνεται είμαι ώραιος;

Η Τίτλια γελεί, ό λοχαγός ξύνει τό κε-φάλι του, κι' ή καρδιά ύλοφέρει απ' τήν πίεσι...έν σωματών Αίφνης κτυπούν στή πόρτα. Εισέρχεται ό Νικολάκης.

Νικολάκης. — Πώς! (σ'ό λοχαγό;) Λαμβάνω τήν τιμήν νά σάς άναφέρω, κυρίε λοχαγέ, ότι ζητώ τήν έρωμένη μου.

Λοχαγός. — Δέν είνε ώρα αύτή. Αύριο τό πρωί στην άνοσορά.

Σέ λίγες μέρες, ό λοχαγός άποσπαζότανε σ'ό σώμα της...Τίτλιας, κι' ό Νικολάκης έ-περνε φύλλο πορείας προς άνεύρεσίν της.

Ο Άντώνης

Ο ΔΑΝΔΗΣ

Στά σαλόνια δια μολίνα τά κερτίσια έ-τρο-λάλιν για μιά μοιχα μάτιά μου έοχονε' όλ' από νοστά μου. Έχω χάρι περισσή έχω κι' άμορφιά σινάμα, με «παργιτό» και με «μυροί» σ'ό μ'αλόνια μάλα πρῶμα. Πάντα πάω με τή μόδα κι' ό,τι, λείπει θά φορέσω

και άς τρώω πάντα σκόρδα, σ'ό κορίτσια μόν' ν' άρτίσω. Είμαι πρώτος σ'ό σαλόνιο και σ'ό καβ' ένα χορό, και με πέρνουν με λεμόνια, όταν μάνω «γώ» τό ρῶ. Μία σ'ό χορό τή ζάλη σ'ό καβ' ένα κορίτσια, με... σ'ό γέννητά μεγάλη τού βουτάω τό τσακιάμι!.. Όταν σ'ό βουτάω τό άκρο, ό,τι τ'ελίξω ή τ'έλλω, κλέβω τό' απ' τή κρημάστρα ή παλτό ή και όμπρέλλα.

Αλέκος Άργυρίου

Επιτύμβιον εις φλόγαρον. Ο' τ'ό διαβάτη που περιεζή μή ολέσει τή ματιά σου, τούτο τό μνημα μή νηιγέ μο' βούλασε τ' αύτιά σου Αθήναι

